

Tribuna & Opinión

Indults i humiliacions

LA XIMBOMBA

Joan Guasp *Escriptor*

Amb Espanya només podem separar-nos d'una vegada per totes, o continuar alguns segles més pegant cops de cap a la paret. El que fa l'Estat espanyol amb nosaltres els catalans, passa tota la capacitat de maldat humana. Això d'indultar els que no han comès cap delictes ni infracció és la humiliació més gran que pot fer un ésser humà. Això només ho fan les bèsties sense cor. Fa massa temps que estic amb els cabells drets. És inexplicable que existeixin homes i dones que, en el temps que ens trobem, ja ben entrat el segle XXI, odin tant altres homes i altres dones pel simple fet de pensar diferent.

Amb Espanya no anirem mai enlloc. És irracional i pervers culpar l'innocent. Més irracional, pervers i inhumà és voler-lo perdonar. Perdonar què? Els que han de demanar perdó són ells. Darrere aquesta disfressa d'indult hi ha una voluntat de mofa i d'ignomínia. Més que un indult és una ofensa i un insult a tots els nostres presos polítics, a tots els exiliats i a tot el ciutadans dels Països Catalans. Una amnistia general seria l'única solució, encara que incompleta i provisional. Ja mai podrà ser absoluta. La infàmia és massa gran per saldar-la amb una amnistia compassiva. Així que no sé de quina manera Espanya podrà rescabalar-se amb el poble català. No la veig fins que arribi el dia del Judici Final.

Amb Espanya no s'hi pot tenir cap relació amistosa: ni econòmica, ni política ni social. D'Espanya ningú no es pot refiar. S'ha construït una història nacional tan nefasta que no li veig un futur, ni a llarg termini, que es pugui considerar honorable o digne. Aquest cop l'ha feta massa gran. És possible que algun dia es pugui perdonar les seva depravació i el seu llibertinatge, però ni una ni l'altre s'oblidaran mai. No hi res més greu que la humiliació de no estimar i exhibir-ho amb artífici i ostentació.

M'exasperen els falsos indults, les injustícies i les humiliacions.

CARTAS DE LOS LECTORES

Defender la vida: un delito

Hace años que el movimiento provida trabaja para defender y proteger la vida en su estado más vulnerable que es la del no nacido. La labor de voluntarios, que sin ánimo de lucro (puesto que no hay ningún negocio detrás), es la de ofrecer información, una posible ayuda económica a madres en situación desesperada por su embarazo, y rezar en la calle de manera callada y pacífica frente a los abortorios, quieren penalizarla. Ese es el 'delito' del que se les acusa y para lo que el PSOE ha hecho una pro-

posición de ley para que sean castigados con penas de 1 a 3 años de cárcel y hasta 80 días de trabajo para la comunidad. No hay ni acosos que coaccionen la libertad de las mujeres, ni manifestaciones exaltadas que puedan alterar el orden público.

Pero a estos voluntarios se les trataría como delincuentes, terroristas, alborotadores. o vaya usted a saber!

Cuando en todo el mundo se lucha por abolir la pena de muerte, en nuestro país se lucha en contra de los que defienden la vida. Sin duda una extraña paradoja.

LOURDES CAMPS

Andreu Mas-Colell

Suena el teléfono de Andreu Mas-Colell, hace ya algunos años. Al otro lado de la línea, un Premio Nobel de Economía le consulta un problema matemático. Mas-Colell responde, solícito y con convicción, con explicaciones técnicas, resolutivas. Se escucha el agradecimiento de su interlocutor. Me contó esta anécdota Jordi Nadal, mítico catedrático de Historia Económica: otro grande. Categoría y nivel del personaje. Andreu Mas-Colell, 77 años, es catedrático de Economía, Universitat Pompeu Fabra. Difícil sintetizar la trayectoria, dilatada y provechosa, de este eminente economista, maestro de otros; sirvan estos breves apuntes: docente e investigador en Minnesota, Berkeley y Harvard, enorme intelectual con trabajos considerados referenciales en las universidades norteamericanas, candidato recurrente a Premio Nobel de Economía, fundador de la Universitat Pompeu Fabra, gestor desde diferentes cargos (vicerrector, conseller, entre otros) desplegados con honestidad y rigor. Y, sobre todo: una persona dedicada al servicio público, con resultados de enorme trascendencia; las grandes bases modernas de investigación en Catalunya se han inspirado y desarrollado bajo su influencia directa. Una herencia impagable.

Ahora, el Tribunal de Cuentas le imputa, de alguna forma, la base financiera del 'procés', cuando Mas-Colell era el máximo responsable de las finanzas catalanas, de manera que amenaza su patrimonio personal: se busca su ruina. Un despropósito que quedaría suficientemente superado si miembros del Tribunal hubieran leído el libro que escribí, junto a Albert

Carles Manera
Catedrático de Historia Económica

«Me duele que esté pasando por estos momentos, difíciles e injustos»

Carreras, catedrático de Historia Económica y su brazo derecho en la Conselleria (*Turbulències i tribulacions*, Ed. 62, Barcelona, 2018).

Conozco a Andreu Mas-Colell desde hace años. Mantuvimos una relación fluida cuando él era conseller de Economía y Hacienda de la Generalitat y yo ocupaba idéntico cometido en el Govern balear. Encuentros de trabajo e intercambio de informaciones y datos sobre gestión y financiación autonómica en Barcelona y Madrid, todo en tiempos muy difíciles, durante la Gran Recesión. Mas-Colell es persona sencilla,

modesta, de una pieza, con extraordinaria capacidad analítica y voluntad inequívoca de compartirla. Con Andreu coincidimos en distintos actos académicos y profesionales en Barcelona y Palma, tras nuestros respectivos pasos por la gestión económica. En 2017, le llamamos desde el Consell Econòmic i Social para que, junto a otros expertos externos, asesorara en un importante documento de prospectiva que el CES estaba elaborando junto a la UIB: el Horizonte 2030 para Balears. Tuvimos las aportaciones y argumentos de Andreu en dos seminarios en Palma, y en muchas llamadas telefónicas para realizar consultas. En todo momento, con una atención y dedicación profundas y gran complicidad hacia el trabajo que estábamos desarrollando en el CES.

Me duele que esté pasando por estos momentos, difíciles e injustos. Le llega la solidaridad de muchos colegas, de mucha gente de todo el mundo; lo indica Àlex, su hijo. Estas líneas, modestamente, se suman a ese imbatible reconocimiento de Mas-Colell, como científico y, sobre todo, como una persona honesta.

Valors i mirades indígenes

Aquest passat dilluns, convidat per la Fundació Missol, vinculada a les franciscanes de Mallorca, vaig assistir a una conversa de la teòloga Tania Avila. Parlà, des de Bolívia, de la connexió interior entre la humanitat i la mare terra. Gràcies a l'amiga i presentadora de l'acte, Antonia Barrilero, vaig descobrir i sentir molt a prop l'univers de l'Amazònia, en aquest cas des de la perspectiva i la simbologia Quetzua, enquadernada pel cristianisme més popular i crític. Potser alguns de vosaltres pensareu que està de damunt fulla aquest tipus de pensament alternatiu i que no deixa de ser una moda entre els pensadors més rupturistes. Una catalogació aquesta que serveix per banalitzar una correntia de vida impagable, per bé que per a molts occidentals es tracta de minories que posen un to de color i de creativitat a un món que s'apaga per a sempre. Ben aviat, tanmateix, els líders de les comunitats cristianes occidentals s'hauran format fora d'Europa i ens enriquiran amb visions ben allunyades del racionalisme dominant.

Sentint Tania Avila, no podia deixar de pensar en les Illes Balears, i més concretament amb Mallorca, i per extensió amb Europa, i aquest món que potser camina a la deriva, sense voler reconèixer que avança sense direcció, però sempre ocupat i preocupat pel futur. En món

Pere Fullana
Historiador

«En nom del futur el nostre entorn amaga incapacitat per gestionar correctament el present»

del futur el nostre entorn amaga incapacitat per gestionar correctament el present. Des de la perspectiva d'aquestes civilitzacions més centrades en valors simples, els occidentals pertanyem a una cultura que ens mou allò que no existeix, tot per no plantar cara a les escasses certeses de l'existència humana. En nom de la raó vivim ocupats en assolir reptes inhumans que ens converteixen en éssers racionals desequilibrats.

Per uns instants vaig retornar al món dels nostres padrins, a la saviesa de la cultura popular i, per extensió, al sentit comunitari de la vida. Popular era tot allò que era propietat de la comunitat, tot allò que facilitava la comunió, el diàleg i la convivència. En el passat, les diferències i les dificultats eren certament molt superiors i de major intensitat que en l'actualitat. La tensió i la diversitat eren assumides com a naturals i servien com a creadors de novetat. El món indígena és naturalment dialèctic, però tot té un encaix en el planeta, perquè els petits no tenen complexos d'inferioritat ni tenen cap necessitat de destruir per sobreviure. En aquests instants en els quals les agües de la vida sembla que tornen al seu cau, potser és un bon moment per fer un bon examen i donar per finalitzada una carrera que no serveix més que per fer mal i fer malbé.